

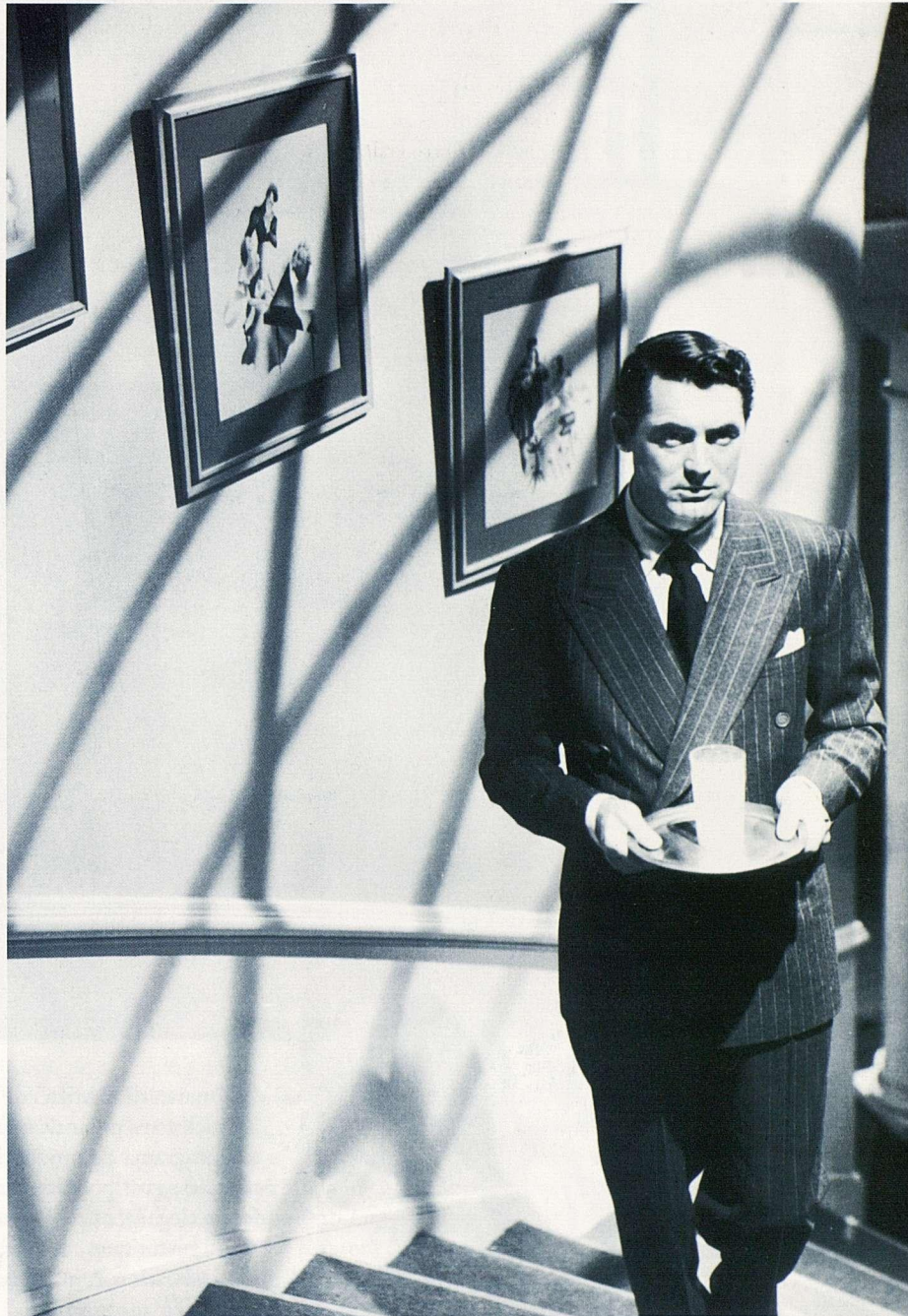


Maria E. Rincón Qués

Quan Hitchcock va fugir del Londres bombardejat pels alemanys el 1940, no només va cloure una etapa important de la seva vida, sinó que també deixà enrere una etapa fonamental de la seva carrera cinematogràfica; la quinzena de pel·lícules que va fer a la seva Anglaterra natal, algunes de les quals referia en el futur. Naturalment, en aquests films també hi feien falta músics, però en aquells moments Hitch confiava més en el seu director musical, Louis Levy, que encara l'acompanyaria a l'aventura americana, però no a la primera incursió a Hollywood.

Franz Waxman encara no havia guanyat l'Oscar per la música de *Sunset Boulevard*, de Billy Wilder, ni havia treballat per als melodrames de George Stevens, ni tampoc havia musicat pel·lícules.

La primera trobada entre Bogart i Bacall -*Tener o no tener* del gran Howard Hawks; amb un talent que abastava tots els gèneres, ja era conscient del que era una atmosfera opressiva i gòtica-, havent fet feina a *Furia*, de Fritz Lang o a *Muñecos infernales*, una de les extravagàncies de Tod Browning, o fins i tot un clàssic de la Universal com *La novia de Frankenstein*. Per tant, ell va ser el primer músic a col·laborar amb el director britànic a l'inici de la seva brillant carrera americana, a una de les seves obres més característiques, la història d'una doneta sense ambicions que per no tenir, no té ni nom; *Rebeca*, basada en el llibre de Daphne Du Maurier, protagonitzada per Joan Fontaine i Lawrence Olivier, va ser el primer èxit dels dos col·laboradors, Hitchcock i Waxman, i no en seria l'únic. El més recordat de *Rebeca* és el seu misteriós i espectacular inici, en què una veu femenina xixiueja "La nit passada vaig somiar que tornava a Manderley", acompanyada d'una música de les mateixes característiques, evocadora i de caire clàssic: els anys quaranta no eren una època en la qual els músics de Hollywood es poguessin arriscar massa; encara no es valorava el pes de la



música popular. A *Sospecha*, també amb la Fontaine, i *El proceso Paradine*, els resultats serien semblants, encara que la segona no va tenir una gran resposta del públic i es considerava una obra "menor", potser pel seu tema, polèmic aleshores. Finalment, la darrera peça musical oferida per Waxman va ser per a la magnífica *La ventana indiscreta*, cinta gairebé perfecta en tots els aspectes i certament il·lustrada amb una música irònica

però inquietant, igual al to del film en general. Per acabar, hem de dir que la feina de Franz Waxman no sembla molt valorada per ningú, ja que quan es fa menció de totes aquestes obres, totes d'indubtables prestigi i qualitat, a penes es fa referència al treball d'aquest esforçat senyor, per altra banda tan semblant als seus companys de generació, en el caràcter simfònic i formal de la seva música. □